

Streda po 4. velkonočnej nedeli

Rozjímania na stredu po 4.
velkonočnej nedeli.

Navrhované témy: Ježiš nám
zjavuje Božie otcovstvo; Kristus
je Spasiteľ a Sudca; túžba spojiť
sa s Božou vôľou.

14.05.2025

EVANJELIUM dnešnej svätej Omše
nadväzuje na reč, ktorú Ježiš
predniesol krátko pred svojim
umučením. „Ježiš zvolal: *Kto verí vo
mňa, nie vo mňa verí, ale v toho, ktorý
ma poslal. A kto vidí mňa, vidí toho,*

ktorý ma poslal. Ja som prišiel na svet ako svetlo, aby nik, kto verí vo mňa, neostal vo tmách“ (Jn 12, 44-46).

Kristus v týchto posledných chvíľach svojho verejného života prejavuje tú nekonečnú lásku, s ktorou prišiel na svet, aby nám dal jasnosť, aby nám ukázal Otcovu lásku, a tak zasial do duší radosť a pokoj.

V úryvku pozorujeme, že „Ježiš žije a koná s neustálym a zásadným odkazom na Otca. Často ho oslovuje slovom plným synovskej lásky: *Abba*; aj počas modlitby v Getsemani mu na perách zaznieva to isté slovo. Keď ho učeníci žiadajú, aby ich naučil modliť sa, učí ich *Otče náš*. Po zmŕtvychvstaní, vo chvíli, keď opúšťa zem, akoby sa ešte raz odvolával na túto modlitbu, keď hovorí:

Vystupujem k svojmu Otcovi a vášmu Otcovi, k svojmu Bohu a vášmu Bohu. Takto sa Boh prostredníctvom Syna zjavil v plnosti tajomstva svojho otcovstva“^[1].

Základnou súčasťou Kristovho poslania bolo jasne nám ukázať „toho, ktorý ho poslal“; a nielen to, ale svojou smrťou a zmŕtvychvstaním nás urobiť Božími deťmi. Pre svätého Josemaríu je táto skutočnosť základom, na ktorom treba budovať vnútorný život. Preto nám neustále pripomínal, že „Boh je nežný, láskyplný Otec. Nazývaj ho otcom mnohokrát za deň a povedz mu — sám, vo svojom srdci — že ho máš rád, že ho miluješ, že sa cítiš hrdý a silný, pretože si jeho synom. Predpokladá to naozajstný program vnútorného života, usmerňovaný tvojimi prejavmi zbožnosti voči Nemu — stačí ich málo, ale musia byť vytrvalé — a ktoré ti pomôžu cítiť sa a správať sa ako dobré dieťa“^[2].

JEŽIŠ POKRAČUJE vo svojej reči: „Ak niekto počúva moje slová, a

nezachováva ich, ja ho nesúdím, lebo som neprišiel svet súdiť, ale svet spasiť“ (Jn 12, 47). Ježiš je spasiteľ, ale oveľa väčší spasiteľ, než je predstava, ktorú by sme mohli mať o spasiteľovi na tejto zemi. Ježiš je aj sudca, ale jeho spravodlivosť sa nevykonáva tak, ako to robíme my ľudia. Aby sme sa vymanili z príliš ľudského spôsobu uvažovania o Ježišovi, môžeme si uvedomiť, že „Kristus nepochybne je a predstavuje sa predovšetkým ako spasiteľ. Nepovažuje za svoje poslanie súdiť ľudí len podľa ľudských princípov. On je predovšetkým ten, kto učí ceste spásy, a nie žalobca vinníkov (...). Preto treba povedať, že pred týmto svetlom, ktorým je Boh zjavený v Kristovi, pred takouto pravdou v istom zmysle súdia každého samotné skutky“^[3].

Pánovo kázanie sa vyznačovalo miernosťou. Evanjelium vidí v tomto postoji naplnenie prorociev:

„Nebude kričať ani hlučne volať,
nedá na ulici počuť svoj hlas.
Nalomenú trsť nedolomí, hasnúci
knôtik nedohasí, podľa pravdy bude
vynášať právo“ (Iz 42, 2-3; porov. Mt
12, 19-20). Pán jasne ohlasuje pravdu,
ale odmieta akýkoľvek postoj, ktorý
by viedol k ponižovaniu alebo
drveniu tých, ktorí neprijímajú jeho
kázanie. Chce si získať srdce každého
človeka: „Ježiš nechce presviedčať
silou,“ povedal svätý Josemaría, „a
keďže je blízko ľudí, medzi ľuďmi,
jemne ich pohýna, aby ho
nasledovali, aby hľadali pravý pokoj
a autentickú radosť“^[4].

Je dobré pamätať na nesmiernu
trpezlivosť Boha, ktorý počíta s
obmedzeniami svojich detí. Každá
duša má svoj čas. Existuje
nespočetné množstvo príbehov ľudí,
ktorí vďaka chápanému
sprevádzaniu dobrého priateľa
nakoniec objavujú radosť z otvorenia
svojho srdca Ježišovi Kristovi.

„Pravda sa presadzuje jedine svojou vlastnou silou, vniká do myslí lahodne, no zároveň dôrazne“^[5]: toto presvedčenie, vychádzajúce z Kristovho života a skúsenosti Cirkvi, sa považuje za „zlatý princíp“^[6] evanjelizácie.

PÁNOVO KÁZANIE bolo podporované jeho dôvernou túžbou plniť Otcovu vôľu: „Ja som nehovoril sám zo seba, ale Otec, ktorý ma poslal, ten mi prikázal, čo mám povedať a čo mám hovoriť“ (Jn 12, 49). Ježiš žil tvárou v tvár Otcovi a odtiaľ čerpal silu osvecovať ľudí okolo seba. Pánovu činnosť nemožno chápať ako akt jednoduchej filantropie, ale vyviera z prameňa jeho lásky k Bohu Otcovi. Chceme objavovať a spájať sa s Božou vôľou, pretože práve tam je život: keď sa rozprávame s inými ľuďmi, keď vykonávame formačné činnosti alebo

uprostred našich bežných
povinností.

Plnenie našich úloh tvárou v tvár
Bohu nám pomôže vidieť z Božej
perspektívy aj zdanlivé neúspechy a
chvíle, keď sa nedostaví ovocie.

Každá energia vynaložená na
konanie dobra je plodná, aj keď to
navonok nevidíme: „Táto plodnosť je
často neviditeľná, nehmatateľná,
nedá sa vyjadriť číslami. Človek vie,
že jeho život prinesie ovocie, ale
nenárokuje si poznať ako, kde ani
kedy“^[7]. A keď do nášho života vstúpi
skľúčenosť, môžeme sa opäť obrátiť
na nášho Boha Otca: „Naučme sa
odpočívať v nežnosti Otcovho
náručia uprostred nášho štedrého a
tvorivého snaženia. Poďme ďalej s
plným nasadením, ale dovoľme, aby
on zúrodnil naše námahy, ako sám
chce“^[8]. Možno práve v takýchto
chvíľach, keď jasne vidíme, že
poslanie nás presahuje, nás Boh učí,
že je to on, kto z našej obmedzenej

zhody robí všetko nové; pochopiť a žiť to je spôsob, ako založiť svoj život na skale.

V tejto túžbe byť skutočne naladení ako Kristus na túžby srdca Boha Otca nám môže poslúžiť, aby sme si s novosťou vychutnali modlitbu *Otčenáš*. „Keď sa modlíme *bud' vôľa tvoja* nie sme pozvaní otrocky skloniť hlavu, akoby sme boli otrokmi. Nie! Boh nás chce oslobodiť; a je to jeho láska, ktorá nás oslobodzuje. Modlitba *Otčenáš* je v skutočnosti modlitbou detí, nie otrokov, ale detí, ktoré poznajú srdce svojho otca a sú si isté jeho plánom lásky“^[9]. Môže nám tiež poslúžiť, aby sme si s novosťou vychutnali tie slová našej Matky: „Bud' vôľa tvoja“, ktorými prejavila svoju túžbu byť vždy v jednote s Bohom.

[1] — Svätý Ján Pavol II, *Audiencia*, 23-X-1985.

[2] — Svätý Josemaría, *Boží priatelja*, bod 150.

[3] — Svätý Ján Pavol II, *Audiencia*, 30-IX-1987.

[4] — Svätý Josemaría, *Listy* 4, bod 2c.

[5] — Druhý vatikánsky koncil, *Dignitatis Humanae*, bod 1.

[6] — Ján Pavol II, *Tertio Millennio Adveniente*, bod 35.

[7] — František, *Evangelii gaudium*, bod 279.

[8] — Ibid.

[9] — František, *Audiencia*, 20-III-2019.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/streda-
po-4-velkonocnej-nedeli/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/streda-po-4-velkonocnej-nedeli/) (08.08.2025)